

Zondag 6 februari 2022. Bij Lucas 5: 1-11. Ad Wijlhuizen, De Drie Ranken

Neem nou die mannen met die lege netten. Zie je ze bezig? Ze hebben een nacht door gevist. Alles gedaan wat in hun mogelijkheden lag. En wat is het resultaat? Niets! Niets hebben ze gevangen.

Dat is een ongemakkelijk beeld, vind je niet? Het heeft iets van die dromen die je soms kunt hebben: wat heeft me dit nou opgeleverd? Deze baan, dit werk, deze jaren, deze relatie, deze studie...dit leven? Alleen die vraag al stellen, kan eng zijn...durf ik, durf jij in je netten te kijken? Naar een netto resultaat...?

Vissen dat is zoiets als: eruit halen wat erin zit. Toch? Het is het evangelie van onze tijd, onze cultuur: je moet alles halen uit jezelf, alles uit je mogelijkheden, alles uit alles....denk erom dat je geniet, dat je goed wordt, dat je gelukkig bent, dat je eruit haalt wat er in zit....Maar wat zit er eigenlijk in, dacht je, heb je goed gekeken? En wat wil je er eigenlijk uithalen? Naar wat ben ik eigenlijk, met al mijn doen en laten aan het vissen? Hoeveel heb ik nodig? Hoeveel van wat?

Mensen vissen naar van alles, naar complimenten, naar succes, applaus...en waarom? Om geslaagd te heten...je geslaagd te weten...? Maar wanneer is het genoeg? Ooit? Wat maakt me rijk? Wat moet er in mijn net achterblijven...om tevreden te zijn? Wanneer is het goed, genoeg? Ga naar diep water en gooi jullie netten uit om vis te vangen. Woorden van Jezus.

Ze hebben er weinig vertrouwen in, maar ze doen het. En ja, ze krijgen wat ze hebben wilden. Meer dan dat. Tot in de max. Wat een wonder! Maar wilden ze dit hebben? En de netten barsten uit hun voegen. Zoveel vis. Ze dreigden te scheuren...die netten. En hun boten?...die dreigden te zinken. Het is niet zozeer veel, wat ze vangen, lijkt het....het is eerder teveel van het goede. Zozeer teveel, dat ze er zelf door gevangen raken, er zelf bijna aan ten ondergaan...het maar ternauwernood aan land krijgen. Is dit nou wat je zocht, waar je van droomde, wat je dacht te missen? Wat je hoopte?

Ze zijn verbijsterd. Angstig. Als dít de vervulling van hun dromen is, dit angstwekkende, wat schortte er dan aan hun dromen? Was het dan niet de verkeerde droom die ze droomden? De bijna scheurende netten en de bijna zinkende boten...lijken immers eerder van ondergang te spreken dan van succes. Waar vis je eigenlijk naar? Waar ben je naar op zoek?

Ze zullen uiteindelijk uit dit leventje weggelopen. Omdat ze...niet alleen door het tekort, maar ook door het teveel gezien hebben: dit, dit is het niet. Niet wat ik nodig heb. Niet wat ik eigenlijk zoek. Kom achter mij, laat achter. Ze gaan Hem achterna. Die visserman achterna, die visserman zonder boot, zonder net...zonder vis. Ze zullen weggelopen, een ander verhaal in. Een verhaal van ongewis, van nog niet weten wat er komt. Weg van de boten, de netten en de vissen...weg van dat hele bekende, bedrijf opgezet om eruit te halen wat erin zit. Naar een verhaal dat ze nog niet kennen, niet in hun vingers hebben...geen enkele ervaring...

De kern van dat nieuwe verhaal? Mensen vangen...letterlijk staat er: **'mensen het (verloren gewaande) leven (terug) geven'**. Dat klinkt pretentieus. Kunnen wij anderen, elkaar het leven geven? Ja dat kunnen we. Dat kunnen we door onszelf te geven. Ja ook ons niet weten, onze onmacht. Door met en naast de ander te gaan en te staan. Niet omdat je sterker bent, want dat ben je zelden. Niet omdat je antwoorden hebt, maar misschien vragen kunt delen.. Niet omdat je iets hébt wat de ander niet heeft, geen boot, geen net, om te geven... niets uit bezit of vaardigheid...Maar omdat je iemand bént...om te geven. Dát is elkaar het leven geven...ook als het leven klein en kostbaar en kwetsbaar wordt. Mensen vangen...het leven geven...doe je door ze te bevrijden uit hun isolement...en zo ook jezelf... Wees niet bang...laat je boten en je netten...alles wat je dacht nodig te hebben....en wandel dat andere verhaal in...net als Hij dat deed...zichzelf schenkend, elkaar tegemoet. Amen.